

Beste mensen,

Velen vinden gezondheid vanzelfsprekend en ziekte niet. We hebben in onze tijd hier betere medische voorzieningen dan een eeuw geleden, in sommige landen is dat niet zo.

Hier wordt men niet zo oud als Methusalem (969) of Mozes (120), maar 70 of 80 is tegenwoordig normaal (Psalm 90:10). Het aantal honderdjarigen neemt toe. Een kind heeft een betere levensverwachting.

Toch wordt men ook hier door ziekte getroffen, we blijven sterfelijk, we kunnen geliefden verliezen. Aan dood of verdriet kan men niet ontkomen. Men wil zo lang mogelijk aan dit aardse leven vasthouden, ook al gelooft men in een eeuwig leven bij God.

In het Christelijk geloof staat de opstanding uit de dood centraal: Jezus is gestorven en opgestaan, Hij heeft de dood en het lijden overwonnen. Maar het lijkt of dat nu nog niet het geval is, we zien dat gelovigen en ongelovigen ziek worden en sterven.

Toen Jezus op aarde wandelde, genas Hij zieken. Het dagelijks leven 2000 jaar geleden was hard.

De genezing van blinden, verlamden en mensen met een besmettelijke ziekte wees vooruit naar de uiteindelijke genezing. Het waren tekenen van de nieuwe Hemel en de nieuwe aarde, waar de tranen worden afgewist.

Die tijd is nog niet aangebroken, nu hebben we te maken met onze kwetsbare levens, waaraan een einde komt. We kunnen dankbaar zijn voor dit aardse leven. We mogen dankbaar zijn voor medische vooruitgang, maar artsen kunnen ons het eeuwige leven niet geven. Het aardse leven heeft zijn grens, het eeuwige leven heeft de toekomst.

Mijn oma zong het lied: "Kreupelen zullen weer springen "(Joh. de Heer 326), terwijl ze in de rolstoel zat, in die verwachting leefde zij.

Een goede Sabbat gewenst,
Roel Dijk